

Gospodin protojerej-stavrofor Slavko Pajović, paroh hrama Prenosa moštiju Sv. Prvomučenik i arhiđakon Stefan, od 40 godina službe, kao paroh u Žablju, starešina subotičke crkve, već 18 godina služi, pronoseći ljubav Božiju na vernike. „Neka me Bog sačuva još dvije godine da dočekam penziju“, kaže, jer ima mnogo briga oko obnove crkve koju želi da ostavi svom nasljedniku.

- Restitucijom oduzete zemlje, našoj crkvi je vraćeno 187 hektara zemlje, koju su komunisti uzeli nakon rata. Riječ je o velikom zemljištu koje će nam omogućiti da izvršimo potrebne intervencije na crkvi i crkvenim objektima, što godinama nismo mogli, jer nismo imali svoje zemljište. i prihod. Radovi su počeli sa podom, postavljanjem novog mermernog poda. Mramor smo uvozili iz Crne Gore, iz kamenoloma Maljat kod Sv. oca Vasilija, zatim smo postavili novi krov, nove oluke, renovirali kulu. Prošle godine smo radili restauraciju energije, ornamentike i zidno oslikavanje. Postavljeno je 11 novih vitraža i na slavu mjesta - Prenos moštiju sv. Stefana 15. avgusta, daće Bog da završimo malterisanje postolja, zidova od dva metra u osnovi, na kojima smo imali posla na suzbijanju vlage - kaže paroh Slavko. Mnogo pre nego što je na potezu Male Bare (Mala Jegrička) pronađeno neolitsko naselje starčevačke kulture, podignuto pre 8.000 godina, u Gospođincima je podignuta prva crkva. U zapisu iz 1780. godine stoji da je crkva premala i da se selo počelo širiti prema jugu, pa je tadašnji prota u izvještaju predložio da se crkva premjesti u centar sela. S tom namjerom kupljeno je četiri-pet parcela sa kućama na njima. Nakon što su vlasnici plaćeni, oni su srušeni i na njihovom mjestu je izgrađena krečnjača u kojoj su se pekale cigle za novu crkvu. Prema svjedočenju župnika, gradnja je trajala dugi niz godina, tako da je, kada je podignut stari mermer da bi se zamijenio novim, sve bilo suho.

Današnja crkva podignuta je tridesetih godina 19. vijeka i sada joj je vraćen izgled kakav je imala kada je sagrađena. Ranije je bio posvećen Blaženoj Djevici Mariji (Velikoj ili Maloj Gospi), po čemu je naselje i dobilo ime. Ikonostas je rad Johana Kistnera, nastao između 1860. i 1870. godine. Iste godine je pozlatu radio bečki majstor Topfer. Nikola Aleksić je slikao ikone 1855/56. godine, sa izmenama i popravkama dvadeset godina kasnije. Ikone su živopisno oslikane uljanim bojama na platnu, koje je potom kaširano na drvenu podlogu. Zidne slike radio je i Nikola Aleksić između 1860. i 1872. godine. U crkvi se nalazi i porodična ikona „Kamenovanje Svetog Stefana“ Aksentija Marodića, srpskog akademskog slikara, poklon Pavla Beljanskog. Crkva ima četiri zvona postavljena 1923. godine. Dva svjetska rata su ostavila traga. Neki učesnici Velikog rata stigli su do Solunskog fronta i tamo poginuli. Na drvenom koplju zastave, koje se čuva u crkvi, nalazi se 98 ploča na kojima su ispisana imena dobrovoljaca.

U Drugom svetskom ratu selo je dalo više od 70 života u borbi protiv okupatora, od kojih je većina stradala na početku u strašnim događajima 1942. godine. O revoluciji 1848/9. malo ljudi govori. Zato paroh Slavko podseća na velika razaranja, zverstva na nacionalnoj osnovi, počinjena širom Vojvodine. Na teritoriji Gospođinaca više ništa nije ostalo. Svi sveštenici su ubijeni, sve kuće su spaljene. Od velikog zla spašeni su samo oni mlađi i rijetki koji su uspjeli pobeći. Pošto je u tim nemilim događajima izgorelo celo selo i crkva, obnovljena je u klasicističkom, bidermajerskom stilu novcem od crkvenog zemljišta i prilozima Nikole I, ruskog cara, kralja Poljske i velikog vojvode Finske.

U Gospođincima su rođeni Avram Đukić, general i istoričar, Stevan Bodnarov, slikar i vajar. Pavle Beljanski, diplomata, kolekcionar i filantrop, nije rođen niti je živeo u Gospođincima. U luci St. Arhidakon Stefan je, po njegovoj želji, sahranjen 1965. godine sa svojim precima. Jedan od njih bio je i njegov praded, paroh, koji nije uspio izbeći zlikovce. Kada je jednom prilikom Nikola Tesla oslovljen sa Ekselencijo, veliki naučnik je odgovorio: „Moja titula je veća“. Isti odgovor je dao i kada su ga oslovljavali sa „Vaše Visočanstvo“, rekavši da je njegova titula još veća, a to je „Biti Srbin“. Jedna od takvih ličnosti, koja s pravom donosi ovu titulu, je i Pavle Beljanski, koji je izabrao Gospođine za svoj večni počinak. I to s razlogom.

